

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Michelle Cuevas
CONFESSIONS OF AN IMAGINARY FRIEND

Copyright © 2015 by Michelle Cuevas. Published by arrangement with
Folio Literary Management, LLC and Prava i Prevodi
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01780-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Мишел Куевас

ИСПОВЕСТ
ИЗМИШЉЕНОГ
ПРИЈАТЕЉА

Мемоари

Превела Александра Голубовић

 Вулканчић

Београд, 2016.

Прво поглавље

Сви мрзе Жака Папијеа

Да, свете, пишем своје мемоаре и прво поглавље сам просто и једноставно назвао овако:

СВИ МРЗЕ ЖАКА ПАПИЈЕА

Мислим да прилично поетично дочарава тачну драму мојих првих осам година на овом свету. Ускоро ћу прећи на друго поглавље. У њему ћу признати да је прво поглавље заправо било растегнута истина, налик телу мог пса јазавичара Франсоа, које је као хармоника. Претерао сам када сам рекао *сви*. Постоје три изузетка. То су:

Моја мајка.

Мој отац.

Моја сестра близнакиња Флер.

Ако имате добру моћ запажања, приметитећете да на овај списак нисам укључио пса јазавичара Франсоа.

Друго поглавље

Франсоа,
зли пас јазавичар

Врло је вероватно да су дечак и пас најкласичнији дуо од свих.

Као путер од кикирикија и желе.

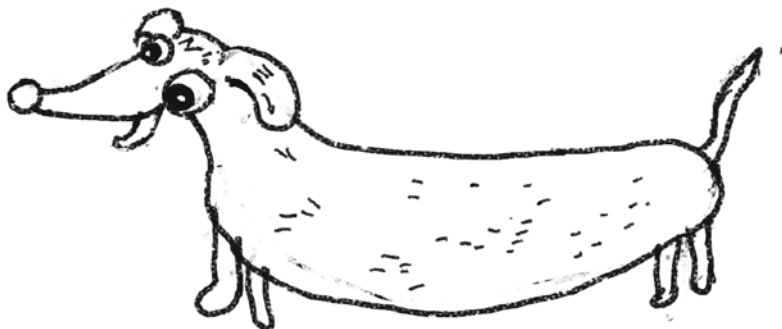
Као со и бибер.

Па ипак.

Мој однос са Франсоом више подсећа на путер од кикирикија на сендвичу од песнице. На лево стопало у замци за медведе. На со и свежу посекотину. Схватате већ о чему говорим.

Истину говорећи, морам признати да ово није у потпуности Франсоина кривица – живот му је доделио неке прилично лоше карте. За почетак, не верујем да је особа одговорна за прављење паса обраћала пажњу када је на Франсоино тело у облику банане прикачила патрљасте ноге. Можда бисмо сви ми били зловољни кад бисмо стомаком чистили под кад год кренемо у шетњу.

Оног дана када смо га као штене довели кући, Франсоа је оњушио моју сестру и широко се осмехнуо. Затим је оњушио мене и залајао – лавезом који никада више није престао за ових осам година што сам провео у близини његове зликовачке њушке.

Треће поглавље

Папијеове марионете

Тачно је да *пипије* у преводу са француског значи *пипир*. Међутим, моја породица нити производи нити продаје папир. Не, моја се породица бави маштом.

„Зар заиста постоји толико људи којима су потребне марионете?“, упитала је Флер нашег оца. Да будем искрен, и сам сам се то много пута запитао у вези са продавницом марионета наших родитеља.

„Драга девојчице“, одговорио је наш отац, „мислим да је право питање коме марионета *није* потребна?“

„Цвећарима“, узвратила је Флер. „Музичарима. Куварима. Спикерима...“

„Јуху!“, рече отац. „Ја сам цвећар. Кажу да биљкама разговор помаже да расту, па сада лутак и ја ћаскамо и наше цвеће напредује.“ Завртео се укруг. „Погледај ме, сада сам пијаниста, с лутком у свакој руци, па тако сада имам четири руке уместо само две. Ја сам кувар, али уместо рукавице за рерну, имам лутка за претварање.

О, види, ја сам спикер који је некада сâм извештавао, али сада имам лутка за довитљиво шегачење.“

„У реду“, рече Флер. „Марионете су потребне усамљеним људима који немају с ким да причају. Срећом, Жак и ја имамо једно друго и сада идемо напоље да се играмо.“

Насмешио сам се, махнуо оцу и пошао за Флер. Звоно се огласило пошто смо се склонили од хладног погледа марионета и сусрели са сунцем које нам је намигивало кроз поподневне облаке.

Чешвршо поїлавље

Не, заиста је шако,
сви мрзе Жака Паицеа

Школа. Ко је смислио ово окрутнo место? Можда је у питању иста особа која је била задужена за састављање паса јазавичара. Школа је одличан пример места у којем ме сви (под тим подразумевам баш све) мрзе. Дозволите ми да илуструјем овонедељним примерима:

У понедељак смо играли фудбал. Капитени су играче за своје тимове бирали једног по једног. Када су стигли до мене, само су почели са игром. Нису ме ни последњег изабрали – нису ме изабрали уопште.

У уторак сам био једина особа која је знала главни град државе Ајдахо. Рука ми је била у ваздуху, чак сам њоме махао као један од очевих лутака на страном мору. Али учитељ је само рекао: „Заиста? Нико не зна одговор? Нико?“

У среду је за време ручка један прилично крупан дечак умало сео на мене, и морао сам брзо да се склоним са столице како бих избегао сигурну смрт.

У четвртак сам чекао у реду за аутобус, и пре него што сам успео да се попнем, возач је затворио врата. Мени пред носом. „Ма ДАЈ!“, повикао сам, али речи су нестале у облаку издувних гасова. Флер је натерала возача да стане, сишла и ходала са мном до куће.

И тако, у петак ујутру, преклињао сам родитеље да ми дозволе да останем код куће. Нису чак ни одбили. Одговорили су ми ћутањем.

Пешо њоїлавље

Маїа нас

Откако знам за себе, Флер и ја смо правили Мапу нас. На њој су се налазиле ствари које је лако нацртати: жабљак, поље са најбољим свицима и дрво на чијем смо стаблу изрезбарили наше иницијале.

Биле су ту и непроменљиве тачке у нашем свету, попут Врха продавнице марионета, Франсоиног фјорда и планинског врха Мама и тата.

Али било је и другачијих места.

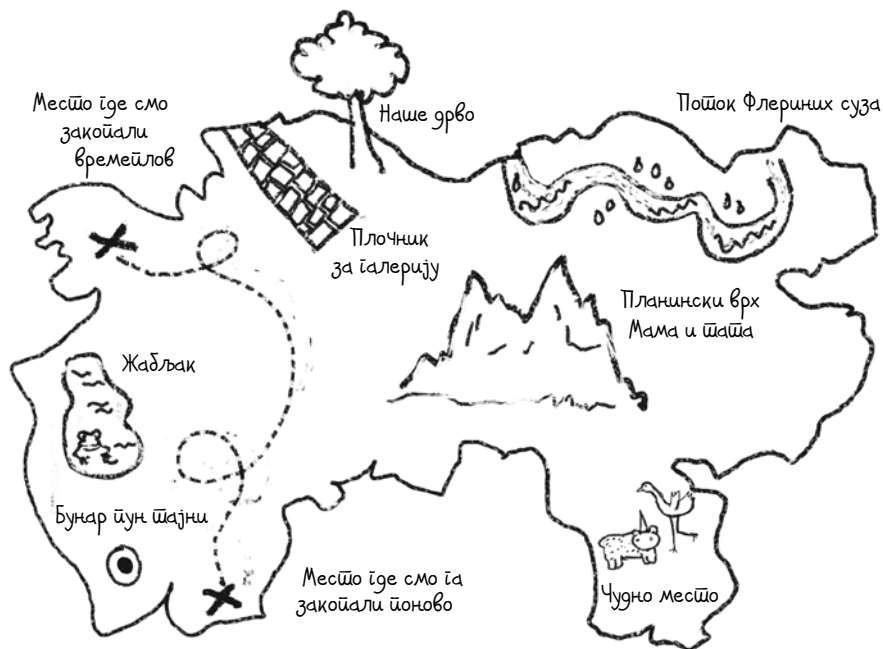
Најбољих места.

Места која смо само ми умели да пронађемо.

Био је ту поток пун Флениних суза, настао пошто ју је дечак из школе расплакао када се подсмевао њеним зубима. Место где смо закопали времеплов. И место одакле смо ископали времеплов. И много боље место где се времеплов тренутно налази (засад). Био је ту плочник који смо сваког лета изнајмљивали за нашу галерију уметничких дела израђених кредом. И дрво на ком сам поставио нови рекорд у пењању, при чему

сам пао, али то нисмо рекли мами и тати. Било је ту и место где лутају и пасу фламингуска, великороги медвед и шимпанзострига. И рупица у храстовом дрвету у коју сам сакрио Флерин осмех, онај кад се осмехује очима, а не устима. Било је ту скривених места, налазишта и дубоких бунара пуних тајни.

Да, као и сви други најбољи пријатељи, и ми смо имали читав свет који смо само нас двоје могли видети.

Шесто поглавље

Величанствени Морис

Понекад би наша породица недељом отишла у локални дечји музеј, а посета се углавном састојала из дувања балончића, старог камења и осталих активности за бебе. Али нисмо због тога одлазили. Ишли смо зато што су се недељом делиле бесплатне кокице и уживало се у чаролији Величанственог Мориса.

Морис је био стар. Не мислим да је био стар као бака и дека, или чак као прабака и прадека. Мислим *стар*. Стар као да свећице на његовој рођенданској торти коштају више него сама торта. Стар као да су му сећања црнобела.

А тек његови трикови! Били су најгори. Изводио је неки са голубицом која би се појавила из фонографа. Фонографа! Овај тип имао је најмање хиљаду година. Кад год бисмо отишли на његов наступ, Флер би се нагнула ка мени, како бих могао да јој шапућем своје духовите досетке.

„Морис је толико стар“, шапутао бих, „да су му у школи оцене исписивали хијероглифима.“

„Толико је стар“, настављао бих, „да се Мртво море тек било прехладило када се родио.“

Нажалост, те конкретне недеље нисмо знали да је Величанствени Морис приметио да се ругамо његовом наступу.

„Девојчице“, рекао је Морис, заустављајући се пред нама са зловољним зецом у рукама. „Коме то шапућеш?“

„Ово је мој брат“, одговорила је Флер. „Зове се Жак.“

„Ах!“, рекао је Морис климајући главом. „А шта ти је тако смешно Жак испричао?“

Флерино лице постало је црвено попут њене косе и угризла се за усну од срамоте.

„Па“, почела је Флер. „Он мисли да сте... стари. О, и да сте фолирант. Жак каже да је све ово као бајаги.“

„Схватам“, рекао је Морис. „Па, свет је пун сумњичавих људи.“

Морис је покушао да драматично замахне огртачем, али повредио је кичму, па је само слабашно одшетао до позорнице уз помоћ штапа.

„Сумњичавци ће рећи да је чаролија само измишљотина. И знате шта? Не морате рећи ни реч да докажете да нису у праву. Само вам треба ово.“

Морис је извукао један стари полумљени компас из џепа прслука. Изгледао је једнако старо као он, а стрелица је показивала само у једном правцу: право ка особи која га држи.

„Попни се, девојчице. Бићеш ми асистент.“

Флер је устала и невољно се придружила Морису на позорници. Осетио сам трунчицу кривице и надао сам се да је неће ставити у кутију и избости мачевима.

„Држи ово“, рекао је Морис. Пружио је Флер компас.

„Учинићу да нестанеш“, рекао је Морис. Одшетао је до ормана висине одрасле особе, отворио врата и показао Флер да уђе. Тако је и учинила, а он је затворио врата.

„Алаказам!“, повикао је Морис. Нисам могао да се уздржим и заколутао сам очима. Али онда, на моје потпуно изненађење, Морис је отворио орман и Флер више није била у њему! Узбуђени жамор проширио се међу присутнима.

„Сада, Флер“, викао је Морис, „ако куцнеш компас три пута, можеш се вратити!“

Морис је затворио орман, сачекао три куцкања, и када је поново отворио врата – ПУФ! – Флер се појавила.

Наравно, публика је подивљала, а стари Морис се поклонио (можда и није – било је тешко рећи будући да му је држање само по себи било погрбљено). Флер је покушала да му врати компас, али Морис је одмахнуо главом и склопио Флерине прсте преко њега.

„Свет је огромна мистерија“, рекао је Морис. „Немогуће је могуће. А ти, Флер, изгледаш као девојчица која зна да је нешто *сйварно* само у оку посматрача.“

Седмо поглавље

Забезекнуџ

Наредног дана играо сам се компасом из мађионичарске представе, покушавајући да учиним да јазавичар Франсоа нестане, када су моји родитељи ушли у своју собу. Зидови домаћинства Папијеових били су танки попут папира, па сам захваљујући томе и начуо разговор који је променио мој живот.

„Мислиш ли“, чуо сам мајку како говори, „да неко може имати превише маште?“

„Можда“, одговорио је мој отац. „Можда смо погрешили што смо је одгајали међу толиким марионетама. Можда су је збунили толике буљаве очи и уста која се померају.“

Чуо сам како мајка уздише. „Није требало толико дуго да јој удовољавамо. Кревети на спрат су једно, али постављање додатног тањира за столом? Додатна четкица за зубе? Куповање још једног комплета књига за школу? Претпостављам да сам једноставно мислила да

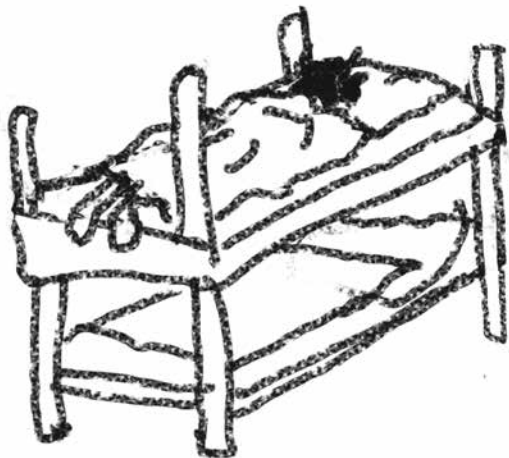
ће Флер с временом сама прерасти потребу за измишљеним пријатељем.“

Био сам шокиран.

Био сам запањен.

Био сам забезекнут.

Моја сестра, мој другар, имала је измишљеног пријатеља којег ми никада није поменула.

Осмо поглавље

Виџен

О, Флер!

Делили смо све: кревете на спрат, купке, банана-сплитове. Једном смо чак поделили – припремите се – и жваку. Она ју је жвакала, а ја нисам имао своју, па ју је поделила на два дела као краљ Соломон слаткиш. Можда је то било бљак. Можда је то била љубав. А можда је била и лепљива мешавина оба.

А сада тајна, и то не било каква тајна, већ нешто монументално као што је измишљени пријатељ?

Били смо тако блиски. Флер је умела да ми чита мисли. Знала је о чему размишљам и пре мене.

„Шта желите за доручак?“, питала би наша мајка.

Флер би повикала: „Жак жели палачинку у облику Моцартове симфоније број 40! У ге-молу!“

А најчудније у вези с тим? Желео сам баш такву палачинку. *Заиста* јесам.

Истина је да је то оно што сви желе: да их неко тако познаје, да их неко види. Не мислим на косу или одећу,

мислим на то да нас неко види баш онакве какви смо. Сви желимо да пронађемо бар једну особу која зна какви смо истински, све наше луцкасте особености, и да нас разуме. Да ли је ико икада видео вас? Збиља, истински, најдубљи ваш део, који је невидљив остатку света?

Надам се да јесте.

Мене јесте.

Увек сам имао Флер.

